

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kummer Ákos (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Hargitai Emil (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2013. január 22. napján kelt 7.P.22.894/2012/3. számú ítélete ellen az alperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 15.000 (Tizenötezer) forint fellebbezési költséget, míg a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát megsértette azzal, hogy a ...-én megtartott sajtótájékoztatón azt a valós tény, hogy a ... megkapta a neki járó központi költségvetési támogatást, abban a hamis színben tüntette fel, hogy ezt a pénzt a felperes neve pártalapítványa kapta a fogyatékkal élők szervezeteinek járó költségvetési juttatások terhére a ...-kormány támogatásaként. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértésektől, kötelezését elégtételadásként arra, hogy az általa elkövetett jogsértés miatt magánlevélben fejezze ki sajnálkozását, továbbá 750.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére kötelezését is.

Az alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, amikor napján

megtartott sajtó-tájékoztatóján valótlanul állította, hogy a ... pártalapítványa lenne aAz alperes a felperes jóhírnévhez fűződő jogát megsértve a való tényeket abban a hamis színben tüntette fel, hogy a ... támogatásával a felperes neve fogyatékkal élő szervezeteknek járó költségvetési támogatásainak terhére jutott támogatáshoz. Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 8 napon belül a fenti jogsértés miatt a felperesnek címzett magánlevélben sajnálkozását kifejezve a jogsértés miatt kérjen bocsánatot.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 forintot, és ezen összeg után napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév utolsó napját megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 22.500 forint perköltséget.

Kötelezte az alperest, hogy az adóhatóság külön felhívására a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 27.000 forint eljárási illetéket a Magyar Államnak fizessen meg. Ezt meghaladóan úgy rendelkezett, hogy a felek az eljárás során felmerült költségeiket maguk kötelesek viselni.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy az alperes a való tényekkel ellentétesen állította azt, hogy a ... a ... pártalapítványa. Az alperes teljes nyilatkozatának szövegkörnyezetét, irányát és tartalmát tekintve osztotta a felperes azon érvelését, miszerint az alperes nem csupán a támogatással kapcsolatos véleményének adott hangot, hanem kifejezetten a fogyatékkal élőket támogató szervezetek és az általános társadalmi közmegítélés alapján méltányosan járó támogatások körét hozta párhuzamba és helyezte el abban az összefüggésben, hogy a ... pártalapítványa megkapta a költségvetési támogatást, míg ezzel szemben a fogyatékkal élőket támogató szervezet nem részesült a nekik jogszerűen járó támogatásban.

Megállapította, hogy ezen valós tényeket az alperes abban a hamis színben tüntette fel, hogy a ...-kormány és a ... között van olyan kapcsolat, illetve létezik olyan kormányzati szándék, amely miatt a ... párt kap támogatást, míg a fogyatékkal élőket támogató szervezet nem. Azt a véleménynyilvánítási szabadság körébe tartozó következtetésként értékelte, hogy a kormányt milyen megfontolások vezették a szervezetek közötti különbségtételre. Azonban az a körülmény, hogy kifejezetten a fogyatékkal élők elmaradt - mindenki által köztudomásúan támogatott - juttatásai miatti, jogszerű felháborodást keltő tényeket hozta abba az összefüggésbe, hogy a ... ezekkel szemben megkapja az alaptalan támogatást, a való tények hamis színben történő feltüntetését, tény állítását jelentette. Az olvasók számára ebből az tűnhetett ki, hogy a ... pártalapítványa a költségvetési támogatások elosztásának méltánytalan és indokolatlan formájában részesült. A ... pártalapítványára utalást egyfelől valótlan tényállításként értékelte, tekintettel arra, hogy nem a ... pártalapítványa kapta ezen támogatást, másfelől hamis színben tüntette fel a valóságot. Mindez szövegösszefüggésében alkalmas lehetett a párttal szembeni ellenszenv kiváltására és arra, hogy a sajtótájékoztatóról értesülőket érzelmileg befolyásolja azzal a sugalmazott tényállítással, miszerint a ... párt más társadalmi szervezetek és a fogyatékkal élő emberek kárára részesült támogatásban.

A jogsértést a Ptk. 75. § (1) bekezdése, 78. § (1)-(2) bekezdése rendelkezéseinek megsértése miatt állapította meg, figyelemmel a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra. Az alperes jövőbeni jogsértéstől való eltiltására a Ptk. 84. § (1) bekezdés b) pontja, még az elégtételadásra a c) pontja alapján került sor. A nem vagyoni kártérítés összegét mérlegeléssel állapította meg az eset súlyához igazodóan. E körben figyelembe vette azt, hogy a kijelentés teljes szöveggörnyezete alapján alkalmas volt a felperessel szemben negatív előítélet kialakítására. A nem vagyoni károk reparációjára mérlegelés alapján 100.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetését tartotta indokoltnak, figyelemmel arra is, hogy a felperes az alperes kijelentéseivel összefüggésben kifejezett hátrányokat nem igazolt a perben. Utalt arra is, hogy a személyhez fűződő jog megsértése önmagában alapul szolgál a sérelem súlyához igazodó nem vagyoni kártérítés megállapításához.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az első fokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság azt helyezze hatályon kívül és a felperest marasztalja a perköltségekben. Álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróság megalapozatlanul adott helyt a felperes keresetének. Előadta, hogy a ... - ... a ...szövetség ...-ban alakult, két tagja a ... és a felperes neve volt. A ...-os országgyűlési választásokon a ... - ... a ... szövetség 2,2 %-os eredményt ért el, mellyel parlamenti mandátumhoz nem jutottak, azonban a pártszövetség alapítványa, a ... egy 2008. szeptemberi törvénymódosítás eredményeként 25.000.000 forintos költségvetési támogatásban részesült. A pártalapítványt ... mellett ..., ... és ... is alapítóként jegyezte. Mindebből tényszerűen megállapítható, hogy a felperes annak a pártszövetségnek volt ...-ban a tagja, melynek a ...-os választásokon elért 2,9 %-os eredménye alapján kerülhetett sor 2009. áprilisában a keresetben említett 25.000.000 forint kifizetésre a pártszövetség pártalapítványa részére. A felperes tehát valójában nem független az alapítványtól, az alapítvány részére juttatott költségvetési pénz egy része a pártszövetség egyik tagjaként a felperest illette meg.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta azt, hogy a ...-kormány ténylegesen kifizetni rendelte a költségvetésből a felperesi pártszövetség pártalapítványának járó 25.000.000 forint állami támogatást. Nem vizsgálta azt sem, hogy ezzel egyidejűleg az alperes által hivatkozott, fogyatékosokat támogató nagy szervezetek számára semmilyen állami támogatás nem került kifizetésre, így ez a tényállítás is megfelelt a valóságnak. Ekként az alperes nem állította valótlanul, hogy a felperes ...-os választási pártszövetségének pártalapítványát, a ...t támogatta a ...-kormány 2009. áprilisában, így ezen állítás a felperes jóhírnevét nem sérthette. Azt sem állította valótlanul, hogy a felperes ...-os pártszövetségének pártalapítványa 25.000.000 forintot kapott 2009. áprilisában költségvetési támogatás címén. Megalapozottan állította, hogy ezzel egy időben a ...-kormány a fogyatékos szervezetek számára nem fizetett költségvetésből állami támogatást.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Hivatkozott arra, hogy az alperesi fellebbezés hiányos, miután az nem tartalmaz olyan kérelmet, amelyből kitűnne, hogy az első fokú határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja, akként azt az elsőfokú bíróságnak hivatalból el kellett volna utasítania és a fellebbezés két egymással teljesen ellentétes kérelmet tartalmaz. Utalt arra is, hogy a jogorvoslati kérelemhez csatolt bizonyítékokat a másodfokú eljárás során figyelembe venni nem lehet.

Érdemben előadta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes azon közlése, amelyben azt állította, hogy a ... - ... a ... nevű párt pártalapítványa részére juttatott költségvetési támogatás kormány általi kiutaltatásával a fogyatékkal élő szervezeteknek járó költségvetési támogatások terhére jelentős anyagi támogatáshoz jutottak volna, a való tényeket hamis színben tüntette fel. Okiratokkal igazolták, hogy a ... és a ... társelnökök által vezetett ... - ... a ... nevű párt ... által vezetett pártalapítványához a ...hoz semmi közük nincs, nem is volt. Annak 2009-ben történt alapításakor az alperes által említett három személy már nem is volt tagja a pártjuknak. Azt az alperes nem bizonyította, hogy nevezettek alapítóként vettek volna részt a pártalapítvány létrehozásában.

Alapvetően téves okfejtésként értékelte azt, hogy egy pártalapítvány részére járó költségvetési támogatás az alapítókat illethné meg. Az önálló jogi entitásként létező pártalapítvány számára befolyó forrásokat ugyanis kizárólag a pártalapítvány használhatja fel az alapító okiratban megjelölt célokra, az az alapítókat nem illetheti meg, az említett pártalapítvány alapítói között egyébként sem szerepelt egyik tagjuk sem. Az alperes pártjának alapítványa ugyancsak részesült költségvetési támogatásban. A támogatás folyósításának megtörténtét olyan színben feltüntetni, hogy ennek kifizetése a fogyatékkal élők szervezeteinek részére járó költségvetési juttatások terhére történt, a személyiségi jogokat kirívóan súlyos sértő állítás. A jogsértés súlyát fokozza, hogy mindezt teljesen alaptalanul az alperes személyükhöz kötötte és azt a valótlan-ságot állította, hogy pártalapítványuk volt az, amely fogyatékos szervezeteknek járó támogatások kifizetése terhére jutott hozzá a központi költségvetési támogatáshoz, ráadásul akkori legnagyobb politikai ellenfelük, a ... vezette kormány segítségével.

Ekként helyesen került sor a jogsértés megállapítására és a jogkövetkezmények alkalmazására. A megítélt nem vagyoni kártérítés összege oly mértékben alacsony, hogy az nem is áll arányban sem a jogsértés súlyával, sem a bekövetkezett sérelmek volumenével.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül. E körben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással és az arra alapított döntésével, valamint a kifejtett indokolásával teljes egészében egyetértett, így az elsőfokú határozatot a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján lényegében helyes indokai szerint helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a megállapított jogsértés vonatkozásában csak visszautal az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi indokokra. A fellebbezés tükrében arra mutat rá, hogy az alperesnek vezető politikusként tisztában kellett lennie azzal a ténnyel, hogy a felperes nem azonos a ...-os választások során a ...-el választási szövetséget kötő ... pártszövetség azon részével, mely a felperesi felperes nevetől jelentősen különbözik. A perben a felperes okiratokkal igazolta azt, hogy a mögöttük álló ... elkülönül a ... - ... a ... pártalapítványától, a ...tól. Ekként nem lehet vitás az, hogy az alperes valótlanul állította azt, hogy a felperes alapítványa kapta meg a 25.000.000 forint összegű állami támogatást, mégpedig akként, hogy az lényegében a fogyatékkal élőket támogató szervezetektől került elvonásra.

Az elsőfokú bíróság helytállóan határozott a Ptk. 84. § (1) bekezdés a), b), c) és e) pontja alapján az alkalmazandó jogkövetkezmények vonatkozásában is. Az általa megállapított mértékű nem vagyoni kártérítés mérséklésére nem merült fel indok. A megítélt összeg eltúlzottnak nem tekinthető, az a felperest ért nem vagyoni hátrány kiküszöböléséhez szükséges.

A fellebbezés hiányosságaira utaló felperesi fellebbezési ellenkérelem vonatkozásában a másodfokú bíróság arra utal, hogy az alperesi fellebbezést annak tartalma szerint bírálta el a Fővárosi Ítéltábla, a Pp. 3. § (2) bekezdés rendelkezésének megfelelően. Tartalma szerint az alperes fellebbezése az első fokú bíróság ítéletének megváltoztatására és a kereset elutasítására irányult.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. A peresztes alperest kötelezte a felperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, (5) bekezdése alapján meghatározott mértékű ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési költség megfizetésére, míg a per tárgyi illetékfeljegyzési joga alapján az állam által előlegezett eljárási illeték viselésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2013. december 10.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő